

La Catalana Occidente de la família Serra Farré, el seny assegurat

Des d'una petita agència de Manresa, els Serra han aixecat en 80 anys una empresa líder, present en 50 països que ocupa 7.400 persones

Josep Maria Serra i Farré, president de Catalana Occidente, i el seu pare, Jesús Serra i Santamans (1911-2005)

El negoci de les assegurances consisteix en administrar la por de les persones al risc. En saber moure's entre dos extrems contraris: el risc i la seguretat. Saber gestionar-los en el punt exacte és el que ha fet la família Serra en els darrers vuitanta anys, perquè des d'una petita oficina de Manresa ha construït Catalana Occidente, un grup líder internacional que els ha situat entre les famílies més riques de Catalunya.

Presidida per un home de la tercera generació, Josep Maria Serra i Farré, Grupo Catalana Occidente SA és avui una empresa gegantesca que factura 4.547 milions d'euros, ocupa 7.400 persones i engloba marques com Atradius, Crèdit y Caución, Plus Ultra Seguros, Seguros Bilbao i una llarga llista de companyies adquirides en els darrers vint anys. Compta amb quatre milions de clients en uns 50 països i disposa d'una xarxa de més de 1.600 oficines i 18.000 agents. L'any passat va guanyar 424,5 milions (+9,9% vist l'any anterior), i en va repartir 105,9 entre els seus accionistes (+7,3%).

Una multinacional amb arrels al 1864

El Grupo Catalana Occidente (GCO) és el resultat de la confluència de tres diferents línies d'origen. En primer lloc, la companyia d'assegurances La Catalana, fundada el 1864 per

Fernando de Delás i de Gelpí, sobre la que s'estableix el naixement oficial, ja que el 2014 el GCO va commemorar el seu 150 aniversari. En segon lloc, la minúscula Seguros Serra Sallent que l'avi de l'actual president va crear a Manresa. En tercer lloc, la companyia madrilenya Occidente, que Jesús Serra i Santamans, el seu fill, va comprar el 1948 després d'independitzar-se del seu pare. Finalment, l'èxit de la seva gestió al front d'Occidente va obrar el prodigi que el peix petit es mengés el gros, i que Occidente absorbís La Catalana el 1959 després d'una dècada de gestió conjunta de les dues companyies per part de Serra. Havia nascut Catalana Occidente.

L'agència Serra Sallent de Manresa

Josep Maria Serra Sallent havia estat alcalde del Pont de Vilomara (El Bages) i havia creat la petita agència Seguros Serra Sallent a Manresa abans de la Guerra Civil. Frustrats els seus intents de progressar en la política, va passar penúries econòmiques. Un dels seus fills, Jesús Serra i Santamans (1911-2005), ja havia entrat a treballar en un banc als catorze anys. Durant la guerra va ser detingut pel comitè antifeixista i enviat a combatre a la batalla de l'Ebre. A la retirada, va ingressar en un camp de concentració a França, on va retrobar el seu germà Antoni (1915-2001). Retornats a l'Espanya franquista, van passar un temps en un altre camp a Cadis.

Antiga seu de Seguros Serra Sallent de Manresa. Foto: Arxiu fotogràfic del GCO.

Més tard, junt amb el seu germà Antoni, va anar a treballar amb el pare. Amb el seu dinamisme i les ganes de veure món i créixer, aviat se li van fer petites la ciutat de Manresa i l'agència del seu pare. El 1944 va fer el salt cap a Barcelona, però va seguir compartint negocis amb el seu pare, que li havia reclamat un hereu. Un hereu que seria l'actual president, Josep Maria Serra i Farré, nascut aquell mateix any. "El meu avi era un home amb molta personalitat i xocava amb el meu pare, i aquest se'n va anar a Barcelona", ha explicat Serra.

??????[noticiadiari]2/207604[/noticiadiari]

La primera acció empresarial a fora de Manresa, el mateix any 1944, va ser la creació d'una mútua que tothom coneix: Asepeyo. A partir d'aquí, s'introdueix en el món de les assegurances. El 1947 constitueix i presideix la companyia Depsa, dedicada a la defensa jurídica, i el 1949 és conseller delegat de Salerno, companyia d'assistència sanitària creada el 1945. El seu germà Antoni es queda a Catalunya dirigint la familiar Seguros Serra Sallent i portant la delegació d'Asepeyo. Després es concentra en l'expansió de la popular mútua, de la que n'assumeix la presidència en un creixement espectacular.

Jesús Serra i Santamans, en dues imatges al front de la companyia. Foto: Arxiu fotogràfic del GCO.

Tanmateix, els canvis de legislació van comportar un intervencionisme que no agradava a Jesús Serra, que volia exercir com a empresari lliure i amb plens poders sobre el seu negoci, cosa inviable ja en una mútua de l'època. L'oportunitat li va sortir el 1948 amb la compra d'Occidente, una companyia d'assegurances d'un cert prestigi amb seu a Madrid, fundada el 1902 amb el nom de Mutua Franco Española.

Un cop convençuts el seu germà Antoni i altres futurs socis, amb el comte de Godó entre ells, es va tancar l'operació. Però el disgust va venir just després: la firma estava en fallida de fet. A punt de ser intervinguda per l'Estat. Serra va ser vilment estafat per un "gàngster" -en paraules del seu fill en un acte al Cercle d'Economia, el 2018- que després fins i tot ho va admetre, que els havia estafat.

Salvar Occidente de la fallida

Una entrevista a la desesperada amb el director general del ram li serveix per aconseguir una pròrroga de dos anys a tall de "temps mort" per encarrilar aquell desastre. Aleshores, agafa la seva família i s'instal·la a Madrid per pilotar la salvació d'Occidente. Cosa que aconsegueix, a base d'austeritat, treball i d'una empenta innovadora capaç de desbordar els mètodes quasi ancestrals que regien les vetustes firmes del sector a la capital espanyola. I amb el treball d'alguns membres del seu equip de Manresa i de Barcelona que va endur-se a Madrid. Els resultats de la seva gestió van ser tan bons en creixement i beneficis que van apuntar a un nou objectiu: La Catalana, un nom llegendari de l'assegurança.

L'assalt pel control de la històrica La Catalana

El fundador de La Catalana, Fernando de Delás i de Gelpí, va ser succeït l'any 1906 pel seu fill, Josep Maria de Delás i Miralles, *Pepe*, que va ser capaç de superar uns primers cinquanta anys de la companyia dedicat exclusivament a fer pòlisses d'incendi, i expandir-la fins a deixar-la en una posició de pràctic lideratge del sector a l'estat espanyol quan va morir el 1954 als 90 anys

d'edat. L'accés a la direcció del seu fill Ramon de Delás i Sagarra va dur la companyia a una fase de decadència fins al punt de rebre crítiques de deixadesa o desinterès per part d'alguns dels membres del consell.

Això havia afeblit la potència de la marca, i Serra ho sabia. Però quan va visitar la família Casades - una de les accionistes de Catalana- per comprar-los el seu paquet, aquests ja les tenien compromeses amb un grup italià. Casades va atrinxer-se en què com a català era "un home de paraula" i no podia desdir-se. Posats a jugar-s'ho tot, quan ja marxava, Serra se li va encarar i li va retreure les quatre barres d'un escut que tenia a casa: "Si vostè és tan català, per què es ven la companyia a uns estrangers? Quina dignitat té vostè?".

Publicitat de La Catalana dels primers anys de la companyia. Foto: Arxiu fotogràfic del GCO.

L'argument va esberlar la resistència de Casades: abans de la Guerra Civil havia militat en un partit catalanista. Tocat en el seu punt feble, allà mateix es va tancar l'operació. Assabentats de la transacció, d'altres accionistes van vendre accions a Serra fins que Occidente va prendre la direcció de l'empresa, deixant en minoria els Delás fundadors.

Les relacions amb els socis minoritaris van ser en general amistoses, de manera que en el consell d'administració actual del GCO s'asseuen alguns dels nets dels protagonistes d'aquella etapa, que conserven paquets d'accions. De les quals obtenen uns bons dividends. La Catalana ja cotitzava en Borsa des de 1878 i ha seguit així fins avui dia. El 1997 va entrar al mercat continu.

Una empresa "multifamiliar" amb cognoms il·lustres

Els Serra han definit el Grup com el d'una empresa multifamiliar. En el sentit que, tot i tenir un bloc majoritari clar, conserva presència d'altres famílies i es governa no a partir del bon entendre d'una sola persona, com sol passar a les empreses familiars clàssiques, sinó d'un consell d'administració i d'una junta general d'accionistes. "Som una empresa familiar atípica perquè funcionem amb el control de més d'una família", ha explicat Josep Maria Serra. La branca directa de Jesús Serra i Santamans estava integrada per la seva esposa Lluïsa Farré i Navarro, amb qui es va casar el 1941 i els seus descendents: Josefa (1942), Assumpta (1943), Josep Maria (1944) i Jesús (1950).

Al consell d'administració de GCO, hi ha cognoms com el del vicepresident, Javier Juncadella Salisachs, i els consellers José Maria Juncadella Sala, descendents de José Maria Juncadella Burés (president entre 1960 i 1992); o Fernando Villavecchia Obregón, emparentat amb els Delás fundadors de Catalana i fill del director financer Javier Villavecchia de Delás (1921-2018).

El conseller Alberto Thiebaut Estrada pertany a la família Thiebaut, que ja eren socis de Serra a Asepeyo i després a Occidente. Enrique Giró Godó, de la família de *La Vanguardia*, és un altre dels descendents presents al consell. Val a dir que el consell d'administració, a agost de 2020, és un clos masculí al límit: només hi ha una dona, Maria Assumpta Soler Serra, entre els seus 21 components, i que no té relació familiar amb els Serra.

El pitjor moment: un segrest de 66 dies a mans d'ETA-pm

Els dies més dramàtics de la història dels Serra comencen el 26 de març de 1980. Jesús Serra i Santamans, de 68 anys d'edat, desapareix en el curt trajecte del Real Club Tennis al seu domicili de Pedralbes. Es tracta d'un segrest. La família no entén per què l'objectiu és una persona que "mai no s'ha ficat en res de política". La premsa especula amb totes les hipòtesis possibles, sense cap fonament. Mentrestant, es negocia amb els segrestadors -dels qui se'n desconeix la identitat, o almenys aquesta no transcendeix- fins que al cap de 66 dies, el 31 de maig, l'home és alliberat. El rescat pagat va ser d'uns 150 milions de pessetes (uns 900.000 euros de l'època), segons la sentència del judici als seus presumptes autors.

Retalls de premsa sobre el segrest de Serra i Santamans, el 1980. Foto: Arxiu NacióDigital.

Pocs dies després del seu alliberament, ja no quedaven dubtes que era un cop "econòmic" de l'organització basca ETA-pm, que no va reivindicar per no descobrir la infraestructura per al cobrament de l'"impost revolucionari" que estava bastint a Catalunya. Serra rep els mitjans de comunicació el dia 11 de juliol i dona detalls del seu calvari, que ha passat en una mena de soterrani de quatre metres quadrats, vigilat per uns joves que el van sotmetre a intensos interrogatoris sobre directius d'empreses d'assegurances.

En comptes d'enfonsar-se, va actuar d'acord amb el seu temperament: cada dia feia una llarga "caminada" i escrivia poesies d'amagat. Segons la sentència judicial, Serra va estar presoner en una casa de pagès d'Amezqueta, a Guipúscoa. Set bascos van ser condemnats el desembre de 1982 a penes d'entre un i setze anys de presó pels fets.

Plantar el director del Banco Central per anar a tennis

Serra va agrair als seus vigilants la "consideració" amb què el tractaven perquè si l'haguessin maltractat s'hauria "ensorrat". Va assenyalar que "eren gent il·lustrada: "Tots els llibres que em deixaven eren de premis Nobel". La terrible experiència patida va canviar el caràcter de la víctima, segons testimonis dels seus familiars directes. Les seves filles van admetre que en els darrers temps del captiveri havia experimentat una síndrome d'Estocolm cap als segrestadors, "en especial una noia encantadora i moníssima que li portava unes mongetes amb xistorres" que li agradaven molt.

Des de llavors, Jesús Serra va posar la família, els amics, els esports i la música al davant de la seva escala de valors, tot deixant la dedicació exclusiva a la feina en segon terme. Com a anècdota, s'explica que va plantar el director del Banco Central perquè una hora abans de la seva arribada se'n va anar a jugar a tennis.

Un error policial va fer encara més sòrdida aquesta història: l'11 de juliol, la policia espanyola va detenir i torturar les germanes Eva i Blanca Serra i Puig, conegudes dirigents de l'IPC (Independentistes dels Països Catalans), que era el partit continuador del PSAN-provisional, i tres persones més. La brigada va cometre un error descomunal i va seguir una pista falsa que els va dur a capturar-les i a interrogar-les a Madrid per fer-les "confessar" qui havia comès l'acció. Els agents els van insistir molt en la coincidència del cognom Serra de les dues germanes amb el del segrestat. L'escàndol pels maltractaments patits pels cinc detinguts va ser tan greu que el grup parlamentari dels Socialistes de Catalunya va demanar al Congrés dels Diputats una investigació del cas.

Jesús Serra i Santamans, 60 anys de patriarcat a la companyia

El balanç de la vida i obra de Jesús Serra té com a gran actiu el creixement de l'empresa, amb fites tan revolucionàries com la introducció de la informàtica al sector de l'assegurança, de la que en va ser pioner a l'estat espanyol, mentre els altres encara anaven amb paper i llapis. Això li va proporcionar un avantatge crucial sobre els competidors, tot i que els primers temps de la misteriosa màquina IBM no van ser senzills. Va canviar l'estructura de funcionament per tal que els agents es concentrassin en fer clients i no en tasques de gestió administrativa, que van passar a una àrea específica.

Seu central del GCO, inaugurada el 1971 a Sant Cugat del Vallès. Foto: Arxiu fotogràfic del GCO.

També va ser l'artífex de la construcció de la seu que tothom pot veure al costat nord de l'autopista del Vallès, a l'altura de Sant Cugat (Vallès Occidental). Inaugurat el 1971, és un edifici inconfusible, inspirat en la seu del departament de recerca de la multinacional IBM de Niça. El van seleccionar durant un viatge per diversos països europeus a la recerca del que havia de ser el model ideal. Era l'any 1965 i ni tan sols existia l'autopista. Els terrenys comprats eren una zona de caça d'unes 40 hectàrees per un preu de 85 milions de pessetes a terminis durant deu anys. Amb la brutal inflació de l'època, en realitat en devia costar la meitat.

S'explica l'anècdota que Serra, freturós sempre d'innovar i de créixer, va dir mig en broma que estava cansat que a la seu de la companyia a la plaça de Catalunya l'entraven a visitar massa sovint els seus coneguts i el despistaven de la feina: "Si em volen veure, ara hauran de venir fins a Sant Cugat".

El juny de 1982 va entrar al consell d'administració de Banca Catalana en l'operació que es va fer per "despolititzar" l'entitat i substituir algunes persones massa lligades a la persona de Jordi Pujol. Serra va continuar vinculat a l'entitat durant la seva intervenció i en un òrgan posterior va representar els accionistes no bancaris. Catalana Occidente havia fet una forta despesa en la compra de bons per salvar *in extremis* Banca Catalana el 1982.

Entre d'altres càrrecs, va presidir el Real Club de Tennis de Barcelona (1976-1989) i va ser el primer president de l'estació de Baqueira Beret el 1964, que li va valer ser nomenat fill adoptiu de la Vall d'Aran. També va rebre la Creu de Sant Jordi de la Generalitat, el 1992; el premi d'Honor del Turisme Català; el títol de Bagenc d'Honor de la Jove Cambra, el 1990, i va ser el promotor del club de tennis i del port esportiu de Llafranc (Baix Empordà), a més de rebre nombrosos guardons del sector de l'assegurança. Jesús Serra té un carrer dedicat a Sant Cugat del Vallès, en reconeixement a la gran tasca de suport i mecenatge que hi va desplegar, sobretot en l'àmbit esportiu i social.

El seu germà Antoni també té una fundació, creada el 1976, que recorda el seu llegat i que es dedica especialment a l'ajut a persones amb discapacitació. Nascut el 1915, Antoni Serra i Santamans va exercir la seva activitat a la mútua Asepoyo, de la qual, a la seva mort, el setembre de 2001, n'era president honorari. La seva branca familiar també forma part dels principals accionistes del Grupo Catalana Occidente. Va ser Creu de Sant Jordi el 1993 i va rebre l'Ordre del Mérit Civil el 1996 per la seva activitat empresarial.

Nom: Josep Maria Serra Farré (Manresa, 1944).

Família: fill de Jesús Serra Santamans, creador de Catalana Occidente.

Negoci: president de Catalana Occidente, amb una facturació de 4.547,7 milions.

Un lloc: l'estació d'esquí de Baqueira Beret, impulsada per l'empresa.

Actitud davant el procés: va reclamar "tranquil·litat" i va traslladar la seu social a Madrid "amb dolor del cor" i perquè "no hi havia alternativa".

El relleu cap al president actual

L'entrada de la tercera generació a l'empresa es concreta el 1969 amb Josep Maria Serra i Farré, de 25 anys d'edat. Per raó de residència familiar, va fer tots els seus estudis a Madrid, entre els 8 i els 22 anys, excepte l'últim any de carrera. Tot seguit, va tornar a Barcelona i poc després entra a treballar a la companyia. El relleu al lideratge es va fent de forma progressiva. El 1982 esdevé director general i el 1991, conseller delegat. El seu pare mantindria la presidència fins al seu traspàs, el 18 de desembre de 2005, als 94 anys d'edat .

El perfil de Josep Maria Serra Farré és el d'un clàssic gran empresari català. Si se l'escolta amb els ulls tancats, hom podria creure que s'està davant d'algun dels altres prínceps de l'empresariat que parlen castellà amb un marcat accent català. D'aquells que es guien per uns principis tan tradicionals com els de concentrar-se "en allò que sabem fer" i en consagrar el seny com a norma de conducta personal i d'administració del diner.

La seva filosofia d'empresa es basa en tècniques com l'autocrítica, la innovació, la capacitat d'adaptació, l'austeritat i el treball en equip: "Busqueu l'home imprescindible de l'empresa i acomiadeu-lo, perquè encara que estigui molt capacitat, si és imprescindible vol dir que no delega, que no forma equip. Una organització, o funciona amb un equip, o no funciona. L'home imprescindible és la negació de l'equip", afirma convençut.

Josep Maria Serra i Farré, a la Nit de l'Empresari 2012. Foto: CECOT.

Aquest marc conceptual, unit a una estabilitat directiva -"no tinc uns accionistes que em facin moure la cadira"-, li permeten prendre decisions a llarg termini. Moure's amb una agilitat que la majoria de grans empreses no tenen per la seva complexitat en la propietat i la gestió. D'un cop de puny a la taula, el GCO va abandonar els ràtings de Standard & Poor's perquè creia que eren incorrectes i el perjudicaven. No dependre dels bancs és una altra de les seves normes.

Serra no concedeix entrevistes ni assisteix a més actes públics dels imprescindibles. Va presidir l'Institut de l'Empresa Familiar (IEF) entre 1996 i 1998. La seva forma de parlar té una semblança deliciosa amb la de l'expresident Jordi Pujol, que li devia enganxar l'estil d'explicar anècdotes, citar frases textuais de converses i adoptar la seva cantarella tan pròpia.

Tot i haver estat campió d'Espanya universitari d'esquí i de la seva vinculació amb Baqueira Beret, no es pot dir que s'hi hagi lluït a l'estil dels personatges de la *jet set* que van assaltar l'estació d'esquí atrets per la presència dels prínceps Joan Carles i Sofia a partir de 1974. Tampoc no sortia a les flamants fotos de la plataforma empresarial Pont Aeri, creada per impedir l'anomenat "xoc de trens" entre Catalunya i Espanya.

Traslladen la seu a Madrid el 2017 "amb molt dolor del nostre cor"

"Em posa força nerviós dels polítics actuals que la seva especialitat sigui llançar la culpa als altres. En una empresa, això no serveix per a res", es plany el president de GCO. No se li coneixen simpaties polítiques, però l'octubre de 2017 es va afanyar a traslladar la seu social a Madrid (Paseo de la Castellana, 4), seguint la invitació de les autoritats espanyoles d'allunyar-se del procés d'independència.

En una carta adreçada a la plantilla de l'empresa, Serra anunciava que la companyia "prendrà les mesures necessàries per garantir que la seva activitat pugui desenvolupar-se en un marc estable i en un entorn de seguretat jurídica i econòmica". Hi argumentava que l'empresa tenia per damunt de tot "l'obligació de preservar els interessos dels seus clients, treballadors, intermediaris i accionistes".

Segons fonts properes a la companyia, per la seva condició de regulada i de treballar amb el diner com a matèria primera, quedar fora de la cobertura del Banc Central Europeu, si es consolidava un estat català independent, podria tenir uns efectes demolidors per a la firma. Serra ha explicat que, com que no hi havia alternativa, "som una de les companyies que no hem tingut altre remei que traslladar el domicili social a Madrid, i ho hem fet amb molt dolor del nostre cor, perquè som una companyia catalana de 150 anys i que, a més es diu, Catalana Occidente".

El 2014, amb motiu dels 150 anys de la firma, alertava a la periodista Mar Galtés que estava inquiet per la situació política ja que "els empresaris necessitem tranquil·litat", GCO no canviaria de marca perquè "la paraula català ven solvència i serietat", però després del s fets de 2017 va reconèixer que les tornes s'havien girat i que, en segons quins nivells, el nom "catalana" podia esdevenir un element en contra. Aquell 150 aniversari va ser commemorat amb un acte amb un miler de assistents al Museu d'Art Nacional, un espectacle de llum i so a les fonts de Montjuïc, l'edició d'un excel·lent llibre de col·leccionista i la producció del documental "El triunfo de un sueño".

Hugo Serra Calderon. Foto: Vídeo de Càtedra Familiar IESE

El previsible successor de l'actual president ja forma part dels òrgans de direcció. L'hereu Hugo Serra Calderón (Barcelona, 1975) és conseller des de 2006 i director general adjunt a la presidència des de 2013. Ha cursat estudis de Business Administrator. Es declara admirador dels seus predecessors i sap que el seu entorn el pot comparar amb el pare i l'avi, "que li han deixat el llistó molt amunt", segons un analista consultat per **NacióDigital**.

Créixer a base de comprar i comprar

Des de finals de segle, el GCO es va dedicar a comprar altres companyies per créixer i penetrar en territoris i en modalitats de cobertura de les que era absent. El 1999 adquireix Multinacional Aseguradora (MNA) que rebateja com Seguros Catalana Occidente. El Banco de España va comminar la propietària, Caixa Catalunya, a vendre-la perquè estava en números vermells; el GCO la va comprar regalada i li va donar la volta.

L'any següent aconseguix el lideratge estatal en assegurances de crèdit amb l'entrada a Crédito y Caución. Aquest és un àmbit que motiva Serra, que el 2008 compra un paquet majoritari d'Atradius, amb seu a Holanda, la segona companyia mundial en assegurances de crèdit. Ara, aquesta representa un 40% del negoci del grup i una font d'ingressos més que rellevant.

Les compres locals continuen amb NorteHispana i Lepanto, d'assegurances de defunció. El 2004 és el torn de Seguros Bilbao, una veterana del País Basc, i de Cosalud. Altres operacions destacades van ser Groupama Seguros (l'actual Plus Ultra Seguros), el 2015 i el Grupo Previsora Bilbaina, el 2016. Amb la compra d'Antares, el 2019, entra al sector de la salut.

La política de Serra ha consistit en respectar la independència jurídica i la identitat comercial de les companyies que ha comprat, encara que en controla el 100% del capital. El Grup es consolida com la asseguradora més poderosa de l'estat espanyol independent de les bancàries. En paral·lel, ha dut a terme l'expansió internacional que li dona presència en uns 50 països. Un 35%

de la facturació és de fora de l'estat espanyol, un 27% de la resta de la Unió Europea i el 8% de la resta del món.

La companyia porta vint-i-dos anys seguits repartint dividendes. Aquesta rendibilitat sostinguda ha fet que l'accionariat sigui molt estable i no s'hagin produït moviments de propietat en els principals titulars de paquets d'accions. El percentatge en Borsa supera lleugerament el 30% del capital. El 2018 culminava una escalada que situava l'acció a més de 36 euros, quan l'any 2002 es cotitzava a 3,9 euros.

Resistència a la crisi de 2008

La crisi financera internacional desfermada a partir de 2008 no va afectar l'escalada del GCO. Entre 2010 i 2014, inclusius, va destinar més de 400 milions en dividendes als accionistes, gràcies ritme de benefici creixent anual de la companyia: des del 209 milions dels 2010 fins als 268 milions del 2014.

Però el GCO no s'ha lliurat de l'impacte de la pandèmia de la Covid-19: quan ja havia anunciat que aquest any repartiria un dividend d'uns 105 milions d'euros, va haver de fer marxa enrere, tot seguint les indicacions de la Dirección General de Seguros y Fondos de Pensiones de frenar les sortides de capital de les asseguradores. Finalment, la partida a repartir ha quedat en 81 milions.

L'evolució de la cotització en borsa no preocupa gaire el president Serra i Farré, que insisteix que allò que marca l'evolució d'una empresa és el resultat anual de negoci. Les accions de GCO han tingut aquests darrers anys una evolució fluctuant. La crisi de la Covid-19 ha dut la seva cotització a tan sols 17,88%, degut als efectes mundials demolidors que ha tingut sobre el negoci de les assegurances de crèdit, que són el segon pilar de la casa, amb un 42% del volum de negoci en l'últim exercici.

El primer semestre de 2020, el benefici en aquesta àrea ha caigut un 69% vist el primer semestre de l'any anterior, mentre que el conjunt ha crescut un 3,5% per l'increment de facturacions i per la incorporació d'Atares. El benefici d'aquest primer semestre és de 155 milions (-31%). GCO es consolida com a cinquè grup assegurador de l'estat espanyol (el primer dels no vinculats a la banca) i el segon del món en assegurances de crèdit, a través d'Artadius.

GCO ha aportat 2,27 milions al fons solidari impulsat pels sector de les asseguradores per cobrir una pòlissa de vida col·lectiva i un subsidi a tots els treballadors sanitaris que siguin hospitalitzats per haver-se infectat del coronavirus.

Baqueira Beret, una inversió fora de les assegurances

Un altre episodi determinant en la història del grup és l'escissió entre Josep Maria Serra i el seu germà Jesús, el maig de 2009, per motius familiars o personals, segons les fonts. Aquest portava uns anys molt dedicat a l'estació d'esquí i al complex hotel·ler de Baqueira Beret. Nascuda el 1964, Catalana se'n va fer càrrec l'any següent per garantir-ne la viabilitat. L'allunyament es va concretar en la sortida de Jesús del consell d'administració de la societat familiar des de la que es controlen les seves accions de GCO.

A canvi, va rebre sis milions d'accions de GCO, que el van situar en el 5% del capital del gegant assegurador. Així, Jesús Serra passava a controlar un paquet majoritari de l'estació, l'única de caràcter privat al Pirineu català i que ha de competir amb tota la resta, que van anar caient en mans de la Generalitat a mesura que s'arruïnaven els seus propietaris.

També és cert que, com ha reconegut el mateix Jesús Serra i Farré, la presència assídua dels monarques espanyols Joan Carles i Sofia va servir per posar de moda el complex, i atraure una cort selecta de famosos i milionaris que volien estar a prop de la reialesa i, al mateix temps, gaudir de l'esquí i d'altres opcions esportives.

Obres de restauració al palau Pasqual i Pons. Foto: Sergi Ambudí.

Les inversions immobiliàries del GCO

Catalana Occidente no diversifica en altres negocis que les assegurances. Però és clar que els brillants resultats acumulats no poden dormir en uns dipòsits gens rendibles ni emprendre inversions perilloses. Comprar patrimoni immobiliari ha estat un punt de destinació aquests darrers anys, a través d'adquisicions d'immobles d'oficines per al lloguer a Barcelona, Madrid i Bilbao, amb unes superfícies de més de 50.000 metres, segons càlculs del portal Idealista.

Una operació amb ressò internacional tancada aquest mes de juny és el lloguer a la nord-americana Apple de 6.000 metres d'oficines en el que havia estat fins l'any 1971 la històrica seu de Catalana Occidente, el palau Pasqual i Pons, a la cantonada del passeig de Gràcia amb la ronda de Sant Pere. L'edifici és objecte d'una llarga rehabilitació -35 milions de pressupost- que acabarà l'any 2021.

La sisena fortuna catalana

La família Serra i Farré se situa en el divuitè lloc de les fortunes espanyoles, segons la classificació anual del diari *El Mundo*, i en el sisè lloc de les catalanes. Amb un patrimoni net calculat de 2.100 milions d'euros, tenen el 97,17% del seu patrimoni en Borsa. Les diferents branques de la família ostenten en conjunt aproximadament un 56% del capital, essent dins d'aquest conglomerat la família de Josep Maria Serra qui posseeix el paquet més voluminós. Segons els càlculs de l'esmentat diari, "en els darrers set anys, les societats vinculades a la família

Serra que controlen l'accionariat de Catalana Occidente han rebut al voltant de 300 milions en concepte de dividends i d'altres beneficis repartits per l'asseguradora catalana".

[despiece]La Fundació Jesús Serra

La memòria i l'exemple de Jesús Serra i Santamans impregnen encara l'esperit de la família i dels directius del Grup. La Fundació Catalana Occidente, constituïda el 1998, va canviar el nom pel de Fundació Jesús Serra el 2006, poc després de la seva mort. Amb un pressupost anual d'un 2,3 milions, la Fundació promou un gran nombre de projectes d'investigació i docència, accions culturals, activitats esportives i iniciatives solidàries. Col·labora amb entitats com Metges sense Fronteres, Mans Unides o la Fundació Balia, i promou programes de beques i ajuts adreçats sobretot als infants i joves sense recursos o que pateixen discapacitats per tal de donar-los accés a activitats esportives, acadèmiques, literàries i musicals.

També incideix en impulsar programes d'investigació, com la col·laboració que du a terme amb el Centre Nacional de Biotecnologia del CSIC en la recerca d'una vacuna per protegir la població davant la infecció de la Covid-19. Està presidida per Federico Halpern Blasco, cunyat de Serra i Farré, marit de la seva germana Josefa. La vicepresidenta és la seva filla, Laura Halpern Serra, que també és patrona de la Fundació Princesa de Girona. [/despiece]

?????[noticiadiari]2/207234[/noticiadiari]
?????[noticiadiari]2/206877[/noticiadiari]
????[noticiadiari]2/206569[/noticiadiari]
????[noticiadiari]2/206176[/noticiadiari]
??[noticiadiari]2/206046[/noticiadiari]
??[noticiadiari]2/205664[/noticiadiari]
?[noticiadiari]2/205285[/noticiadiari]
?[noticiadiari]2/204734[/noticiadiari]
?[noticiadiari]2/204470[/noticiadiari]
?[noticiadiari]2/204019[/noticiadiari]
?[noticiadiari]2/203630[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/197809[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/197280[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/196829[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/196377[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/195748[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/195490[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/195032[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/194577[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/194143[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/193445[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/193168[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/192748[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/192246[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/191920[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/191564[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/191026[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/190185[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/189821[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/189486[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/188854[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/188327[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/187998[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/187600[/noticiadiari]